

Arrest

**nr. 157 928 van 9 december 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake:

1. X
2. X
3. X

In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 december 2015 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de drie beslissingen houdende weigering/nietigverklaring/intrekking visum van 29 november 2015 en de twee beslissingen tot terugdrijving van dezelfde datum, op dezelfde dag aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren de Armeense nationaliteit te hebben.

Verzoekers komen op 29 november 2015 aan te Zaventem, komende uit Moskou Sheremetyevo. Zij zijn in het bezit van een geldig paspoort, met een visum type C. Zij waren in het bezit van een visum type C voor meerdere inreizen afgegeven door de Italiaanse ambassade te Jerevan geldig van 15 september 2015 tot 15 maart 2016.

Op 29 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in hoofde van de eerste verzoekende partij de beslissing tot terugdrijving. Dit is de thans eerste bestreden beslissing.

Op 29 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in hoofde van de tweede verzoekende partij de beslissing tot terugdrijving. Dit is de thans tweede bestreden beslissing.

Op 29 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in hoofde van de eerste verzoekende partij de beslissing tot weigering/nietigverklaring/intrekking van het visum. Dit is de thans derde bestreden beslissing.

Op 29 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in hoofde van de eerste verzoekende partij de beslissing tot weigering/nietigverklaring/intrekking van het visum. Dit is de thans vierde bestreden beslissing.

Op 29 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in hoofde van de tweede verzoekende partij de beslissing tot weigering/nietigverklaring/intrekking van het visum. Dit is de thans vijfde bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughervingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden verzoekers zich in een situatie waarbij zij zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van het artikel 2, eerste lid, 2°, het artikel 3, eerste lid, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 34 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, zoals gewijzigd door de verordening nr. 610/2013 van het Europees Parlement en de Raad 26 juni 2013 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodex) en van de Overeenkomst ter uitvoering van het Schengenakkoord, Verordeningen (EG) nr. 1683/95 en (EG) nr. 539/2001 van de Raad en Verordeningen (EG) nr. 767/2008 en (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Visumcode).

2.3.2.1.1. Verzoekers lichten hun middel als volgt toe:

“Alle bestreden beslissingen gaan er ten onrechte van uit dat verzoekers de looptijd van hun vorige visum hebben overschreden. Op die manier zijn deze beslissingen stuk voor stuk foutief gemotiveerd.

1.1.

Uit de eerste en vierde bestreden beslissingen (m.n. de nietigverklaring van het visum van de heer S. [...] en de beslissing tot terugnijving ten aanzien van dezelfde verzoeker) kan worden afgeleid dat de heer S. [...] voorafgaand aan zijn huidige (nietig verklaarde visum) een zelfde visum had waarvan de vervaldatum aansluit op de afleverdatum van het huidige (niet verklaarde) visum. Daaruit kan dus worden afgeleid dat dit voorgaande visum geldig was van 15.03.2015 tot 15.09.2015. In beide beslissingen wordt gesteld dat verzoeker de maximum verblijfsduur van dit vorige visum heeft overschreven, omdat hij in de hierna volgende périodes op het Schengengrondgebied verbleef:

- van 25.06.2015 tot 19.07.2015 (hetzij 25 dagen)
- van 12.08.2015 tot 30.08.2015 (hetzij 19 dagen)
- van 11.09.2015 tot 30.09.2015 (hetzij 20 dagen)
- van 09.10.2015 tot 28.11.2015 (hetzij 50 dagen)

Totale verblijfsduur is dus 124 dagen (volgens de beslissingen 123 dagen) in de opgesomde periodes.

De bestreden beslissingen tellen de verschillende verblijfsperiodes voor de beide visa gewoon op, zonder een onderscheid te maken tussen de periode voor en m 15.09.2015, datum waarop volgens de bestreden beslissingen een nieuw visum werd uitgereikt. Uiteraard moet de optelling van het aantal dagen verblijfsduur voor het visum voorafgaand aan 15.09.2015 worden stopgezet op 15.09.2015.

Indien men dat correct doet, dan blijkt dat het aantal dagen verblijfsduur tot 15.09.2015 niet meer bedroeg dan (25 + 19 + 5 dagen1-) 49 dagen, hetgeen uiteraard minder is dan het maximaal aantal toegelaten dagen, ni. 90.

Voor zoveel als nodig, want dit is geen weigeringsmotief in de bestreden beslissing, wijzen verzoeker dat ook in de navolgende periode vanaf 15.09.2015 de verblijfsduur van 90 dagen op het ogenblik van de nieuwe binnenkomst van verzoekers nog niet overschreden werd. De heer S. [...] verbleef namelijk nog (15 + 50 =) 265 dagen op het Schengengrondgebied, en kan dus nog 25 dagen wettig op het grondgebied verblijven in de periode van 29.11.2015 (datum bestreden beslissingen) tot 15.03.2016.

1.2,

Een gelijkaardige redenering geldt voor de beslissingen ten aanzien van mevrouw A. [...] (stukken 2 en 5).

Ook uit de beslissingen die ten aanzien van haar werden genomen bleek dat zij tot 15.09.2015 eveneens een gelijkaardig visum had als haar huidige (nietig verklaarde) visum, met ander woorden dat zij ook wettig op het Schengengrondgebied kon verblijven gedurende 90 dagen in de periode van 15.03.2015 tot 15.09.2015 en dan nog eens een nieuwe periode van 90 dagen in de periode van 15.09.2015 tot 15.03.2016.

Ook bij haar worden de verblijfsduren voor en na 15.09.2015 ten onrechte opgeteld. Bij haar gaat het om volgende verblijfsperiodes op het Schengengrondgebied:

- van - van 25.06.2015 tot 19.07.2015 (hetzij 25 dagen)
- van 12.08.2015 tot 30.08.2015 (hetzij 19 dagen)
- van 11.09.2015 tot 28.11.2015 (hetzij 79 dagen).

In totaal verbleef zij sinds 15.03.2015 dus inderdaad 123 dagen op het Schengengrondgebied, maar wel verspreid over twee verschillende périodes waarvoor zij een visum had.

Met name dient ook hier een opsplitsing gemaakt te worden voor de periode tot 15.09.2015, tijdens d welke zij (25 +19 + 5 a=) 49 dagen op het grondgebied verbleef, en de periode daarna: sinds 15.09.201 verbleef zij van 15.09.2015 tot 28.11.2015 (hetzij 75 dagen) op het Schengengrondgebied.

Ook ten aanzien van mevrouw A. [...] wordt dus ten onrechte gesteld dat zij de maximal verblijfsduur van haar vorige visum heeft overschreden op het moment van haar nieuw binnenkomst op 29.11.2015,

1.3

Tot slot geldt ook een gelijkaardige redenering voor de beslissing tot intrekking van het visum van de minderjarige E. S. [...]. (stuk 3).

Ook uit de beslissingen die ten aanzien van haar werden genomen bleek dat zij tot 15.09.2015 eveneens een gelijkaardig visum had als haar huidige (nietig verklaarde) visum, met andere woorden dat zij ook wettig op het Schengengrondgebied kon verblijven gedurende 90 dagen in de periode van 15.03.2015 tot 15.09.2015 en dan nog eens een nieuwe periode van 90 dagen in de periode van 15.09.2015 tot 15.03.2016.

Ook bij haar worden de verblijfsduren voor en na 15.09.2015 ten onrechte opgeteld.

Bij haar gaat het om volgende verblijfsperiodes op het Schengengrondgebied:

Van 12.08.2015 - 30.08.2015:19 dagen Van 11.09.2015 - 28.11.2015:79 dagen.

In totaal verbleef zij sinds 15.03.2015 dus inderdaad 98 dagen op het Schengengrondgebied, maar wel verspreid over twee verschillende périodes waarvoor zij een visum had.

Met name dient ook hier een opsplitsing gemaakt te worden voor de periode tot 15.09.2015/ tijdens de welke zij (19 + 5 *) 24 dagen op het grondgebied verbleef, en de periode daarna: sinds 15.09.2015 verbleef zij van 15.09.2015 tot 28.11.2015 (hetzij 75 dagen) op het Schengengrondgebied.

Ook ten aanzien van de minderjarige E.S. [...] wordt dus ten onrechte gesteld dat zij de maximale verblijfsduur van haar vorige visum heeft overschreden op het moment van haar nieuwe binnenkomst op 29.11.2015.

1.4

Op basis van het voorgaande blijkt dan ook dat alle beslissingen foutief gemotiveerd zijn. De materiële motiveringsplicht werd geschonden doordat de verwerende partij zich op een foutieve veronderstelling heeft gebaseerd, m.n. door een manifeste rekenfout te maken.

Ook het artikel 62 Vreemdelingenwet werd geschonden door de foutieve motivering van alle bestreden beslissingen.

Er blijkt dan ook dat verzoekers zowel de maximale verblijfsduur van hun vorige visum hebben gerespecteerd, alsook dat zij de duur van hun huidige visum niet hebben overschreden.

2.

Gelet op het voorgaande blijkt dat de beslissingen tot vernietiging van de diverse visa (stukken 1,2 en 3) het artikel 34, lid 1 van de Visumcode schenden.

Deze bepaling luidt als volgt:

"Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan wast met name indien ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld,"

De verwerende partij moet aantonen dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen indien hij zoals in casu de beslissing neemt om dit visum te vernietigen.

Op basis van het bovenstaande onder randnummer één blijkt dat alleszins het overschrijden van de maximale verblijfsduur van het vorige visum niet kan worden ingeroepen, nu blijkt dat de verwerende partij het aantal verblijfsdagen tijdens de geldigheidsduur van de respectievelijke vorige visa van verzoekers foutief heeft berekend,

Ondergeschikt blijkt bovendien dat zelfs indien verzoekers de verblijfsduur van hun respectievelijke voorgaande visa wel zouden overschreden hebben, de verwerende partij nog altijd moet duidelijk maken waarom zulks een ernstige reden zou zijn om aan te nemen dat de laatste (door de bestreden beslissingen nietig verklaarde) visa op onrechtmatige wijze zou zijn verkregen.

Verwerende partij verwijst immers niet naar één van de weigeringsmotieven uit artikel 25 of 32 van de Visumcode die de Italiaanse overheden, die het visum in casu hebben uitgereikt, hadden kunnen hanteren om het visum te weigeren. En zelfde indien de verwerende partij van oordeel zou zijn dat de schending van één van deze bepalingen kon gebruikt worden om de nietigverklaring te verantwoorden (quod certe non), dan nog kan zij zulks niet doen via een a posteriori motivering.

Er wordt in de bestreden beslissing evenmin een ander motief ingeroepen waaruit het frauduleus karakter van de visumaanvraag van verzoekers zou blijken.

Tot slot blijkt uit het artikel 34, I van de Visumcode dat de nietigverklaring in beginsel dient te gebeuren door de lidstaat die het visum heeft uitgereikt, in casu dus Italië. Weliswaar kan ook een andere lidstaat, zoals verweerder, dit doen, doch aangezien dit volgens het artikel 34 Visumcode in beginsel aan Italië toekomt, dient de Belgische Staat aan te tonen waarom in casu haar uitzonderlijke optreden gerechtvaardigd wordt, hetgeen evenmin gebeurd is.

Er worden dus zeker ernstige middelen aangebracht die de schorsing van de bestreden beslissingen 1-3 verantwoorden.

3.

Aangezien de eerste drie beslissingen, de nietigverklaringen van de respectievelijke visa van verzoeksters, moeten geschorst worden, zijn de vierde en vijfde beslissing bijgevolg ook niet meer geldig, en moeten deze eveneens worden geschorst.

De vierde en vijfde beslissing zijn namelijk gemotiveerd op grond van het feit dat verzoekers niet in het bezit zijn van geldige documenten in de zin van het artikel 2 van de Vreemdelingenwet.

Doch aangezien de bestreden beslissingen 1-3 dienen geschorst, kan geen sprake meer zijn van een nietig verklaard visum, en blijkt dus dat verzoekers wel degelijk een geldig visum hadden, en bijgevolg de nodige binnenkomstdocumenten in de zin van het artikel 2, lid 1,2° Vreemdelingenwet.

Het middel ten aanzien van de vierde en vijfde bestreden beslissing is dan ook ernstig."

2.3.2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van verzoekers:

“De verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissingen foutief zijn gemotiveerd aangezien de verschillende verblijfperiodes van de twee visa’s worden samengeteld zonder een onderscheid te maken tussen de periode vóór en na 15.09.2015, datum van aflevering van het nieuwe visum.

Artikel 32 van de Gemeenschappelijke Visumcode stelt :

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd: a) indien de aanvrager: i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd; ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond; iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen; iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;”

Terwijl artikel 34 bepaalt :

“Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.

2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

De toepassing van artikel 3 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vindt derhalve rechtstreeks haar grond in de Schengenovereenkomst.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat er geheel terecht een beslissing tot terugnijving is genomen t.a.v. verzoekende partij, waarbij deze beslissing ten genoeg van recht wordt gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing afdoende ondersteunen.

In casu is niet voldaan aan de wettelijke voorwaarden gezien de maximumduur van 90 dagen op 180 dagen aanwezigheid op het Schengengrondgebied overschreden is.

De bestreden beslissing is dan ook terecht gebaseerd op artikel 3, eerste lid, 1°/2° en de artikelen 32 en 34 van de Gemeenschappelijke Visumcode.

De referentieperiode waarmee voor de berekening van de toegestane termijn rekening wordt gehouden, is de periode van 180 dagen die aan elke 'dag van verblijf' voorafgaat.

Ongeacht aan de verzoekende partij op 15.09.2015 een nieuw visum werd afgeleverd, heeft zij de termijn van 90 dagen op 180 dagen overschreden voorafgaand aan de binnenkomst op 29.11.2015.

De dag van binnenkomst wordt beschouwd als de eerste dag van verblijf binnen de Schengenzone en de dag van uitreis als de laatste dag.

De perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van lange duur (visum type D) worden niet in aanmerking genomen bij de berekening van de verblijfsduur binnen de Schengenzone.

De referentieperiode van 180 dagen die in aanmerking moet worden genomen, is veranderlijk. Het gaat om de periode die aan elke dag van verblijf voorafgaat. Dit betekent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op elke dag van het verblijf terugkijkt op de laatste 180 dagen om na te gaan of de 90 dagen binnen een periode van 180 dagen gerespecteerd werden.

Enkel een ononderbroken periode van afwezigheid van 90 dagen of meer van het Schengengrondgebied laat een nieuw verblijf van 90 dagen toe.

De verwerende partij herinnert aan artikel 5 van de Schengengrenscore dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt

“Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden.”

Aangezien de verzoekende partij niet betwist dat zij de maximumtermijn van 90 dagen hebben overschreden sedert hun eerste binnenkomst.

*Dat de verzoekende partij in het bezit was van een visum dat de geldigheidsduur dekte, doet hieraan geen afbreuk. Immers, de termijn van 180 dagen begint te lopen m.i.v. 02.06.2015 zoals blijkt uit het verslag van de federale politie, en verstreek dus op 02.12.2015.
Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.”*

2.3.2.1.3. Verzoekers voeren vooreerst de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bevat een formele motiveringsplicht waaraan de beslissingen van de verwerende partij dienen te voldoen. In haar middel voert de verzoekende partij ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht en betwist ze de motieven van de bestreden beslissingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort als de Raad) merkt op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materieel motiveringsbeginsel wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissingen steunen, met name de artikelen 32 en 34 van de Visumcode en van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 34, lid 1 en 2 van de Visumcode bepaalt:

“1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.

2

Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Verzoekers stellen dat zij in het bezit zijn van een visum. Zij menen dat zij de verblijfsduur van 90 dagen op het ogenblik van hun nieuwe binnenkomst niet overschreden hebben. Ze menen dat de verschillende verblijfperiodes van de twee visums niet mogen worden samengeteld. Er dient een onderscheid gemaakt te worden tussen de periode vóór en na 15 september 2015, datum van aflevering van het nieuwe visum.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het gegeven dat zij over een visum beschikken niet impliceert dat zij zonder meer toegang kunnen krijgen tot het Schengengrondgebied. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat de verwerende partij immers toe om een aantal verificaties door te voeren. Rekening houdende met de inhoud van voormelde wetsbepaling tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij een niet in de wet voorziene eis stelde.

Overeenkomstig artikel 2.2.(a) van de Visumcode is een visum kort verblijf een door een lidstaat afgegeven machtiging voor een doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen. In dit verband dient er ook gewezen te worden op artikel 32.1.a.IV van de Visumcode dat als volgt bepaalt: *“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:*

a)

indien de aanvrager:

[...]

iv)

in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;”

Voorts preciseert artikel 5, eerste lid van de Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen zoals gewijzigd door de verordening nr. 610/2013 van het Europees Parlement en de Raad 26 juni 2013 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) en van de Overeenkomst ter uitvoering van het Schengenakkoord, Verordeningen (EG) nr. 1683/95 en (EG) nr. 539/2001 van de Raad en Verordeningen (EG) nr. 767/2008 en (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad, laatstelijk gewijzigd bij verordening (EU) nr. 1051/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2013 (PB L 295, blz. 1). (hierna: de Schengengrenscore) dat *“voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen”*. De Raad wijst erop dat de Schengengrenscore de regels vaststelt die van toepassing zijn op de grenscontrole op personen die de buitengrenzen van de lidstaten van de Unie overschrijden, ook op personen die zoals de verzoekende partijen in het bezit zijn van een eenvormig visum uitgereikt door een lidstaat.

Het verblijf in het Schengengebied is beperkt tot een maximum van 90 dagen binnen een periode van 180 dagen. De dag van aankomst en dag van vertrek tellen mee als een volle dag. Om de duur van het kort verblijf te bepalen, wordt er eerst naar de referentieperiode van 180 dagen gekeken en daarna wordt de duur van het kort verblijf van 90 dagen berekend. Het gebruik van de terminologie *“in een periode”* of in het Engels *“any 180-day period”* in artikel 2.2.a van de Visumcode, wijst erop dat de 180 dagen-referentieperiode veranderlijk is. Dat betekent dat je op elke dag van het verblijf terugkijkt op de laatste 180 dagen om na te gaan of de 90 dagen binnen een periode van 180 dagen gerespecteerd werden. Bijgevolg wordt voor iedere dag van het (geplande) verblijf de 180 dagen voorafgaand in aanmerking genomen. Voorts wijst de Raad er ook op dat de referentieperiode van 180 dagen niet geschorst of gestuit wordt door de afgifte van een nieuw visum. Dit blijkt duidelijk uit artikel 32.1.a.IV van de Visumcode die uitdrukkelijk bepaalt dat een visum kan geweigerd worden indien in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid.

In casu moet de referentieperiode van 180 dagen bepaald worden op 29 november 2015, de dag waarop verzoekers het Schengengrondgebied opnieuw betreden. In het huidige geschil is de startdatum van de referentieperiode bijgevolg 2 juni 2015. Nu de referentieperiode vastgelegd is, dient het kort verblijf van ten hoogste 90 dagen berekend te worden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij gedurende de volgende periodes op het Schengengrondgebied verbleven heeft: van 25 juni 2015 tot 19 juli 2015, van 12 augustus 2015 tot 30 augustus 2015 en van 11 september 2015 tot 28 november 2015. Bijgevolg heeft de eerste verzoekende partij gedurende de referentieperiode van 180 dagen gedurende 123

dagen op het Schengengrondgebied verbleven. De termijn van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen lijkt *prima facie* door de eerste verzoekende partij overschreden te zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de tweede verzoekende partij gedurende de volgende periodes op het Schengengrondgebied verbleven heeft: van 25 juni 2015 tot 19 juli 2015, van 12 augustus 2015 tot 30 augustus 2015 en van 11 september 2015 tot 28 november 2015. Bijgevolg heeft de tweede verzoekende partij gedurende de referentieperiode van 180 dagen gedurende 123 dagen op het Schengengrondgebied verbleven. De termijn van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen lijkt *prima facie* eveneens door de tweede verzoekende partij overschreden te zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de derde verzoekende partij gedurende de volgende periodes op het Schengengrondgebied verbleven heeft: van 12 augustus 2015 tot 30 augustus 2015 en van 11 september 2015 tot 28 november 2015. Bijgevolg heeft de derde verzoekende partij gedurende de referentieperiode van 180 dagen gedurende 98 dagen op het Schengengrondgebied verbleven. De termijn van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen lijkt *prima facie* ook door de derde verzoekende partij overschreden te zijn.

De volgende vraag die zich stelt is of de verwerende partij op grond van artikel 34 van de Visumcode het visum van verzoekers kon nietig verklaren op grond van artikel 34.1 van de Visumcode of intrekken op grond van artikel 34.2 van de Visumcode.

Ter terechtzitting uitten de verzoekende partijen de twijfel of de beslissingen die betrekking hebben op de visa van de verzoekende partijen op grond van artikel 34.2 van de Visumcode genomen zijn. Zij menen dat artikel 34.2 van de Visumcode op de bestreden beslissingen doorschraapt werden. Uit de duidelijk leesbare kopies van de ondertekende exemplaren van de bestreden beslissingen die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt duidelijk dat de eerste, tweede en derde bestreden beslissing gegrond zijn op de artikelen 32.1 en 32.2 van de Visumcode. Ook in de nota met opmerkingen wordt de toepassing van artikel 32.2 van de Visumcode onderstreept.

Artikel 34.2 van de Visumcode bepaalt uitdrukkelijk dat een visum ingetrokken kan worden indien niet meer voldaan is aan de afgiftevoorwaarde. De voorwaarden voor binnenkomst worden in artikel 21 van de Visumcode vastgelegd. *In casu* is artikel 21.4 van de Visumcode relevant, want hierin wordt uitdrukkelijk vermeld dat het consulaat de lengte van de vorige en de voorgenomen verblijven controleert om na te gaan of de aanvrager de maximale toegestane verblijfsduur op het grondgebied van de lidstaten niet heeft overschreden, ongeacht mogelijke toegestane verblijven op grond van een nationaal visum voor verblijf van lange duur of een door een andere lidstaat afgegeven verblijfsvergunning.

Op moment van de binnenkomst op 29 november 2015 waren verzoekers weliswaar in het bezit van een visum type C afgegeven door de Italiaanse ambassade te Jerevan geldig van 15 september 2015 tot 15 maart 2016, maar zoals *prima facie* blijkt uit hetgeen voorafgaat hadden verzoekers bij hun binnenkomst het kort verblijf van hoogstens 90 dagen binnen een periode van 180 dagen reeds overschreden. Op 29 november 2015, bij binnenkomst op het Schengengrondgebied voldeden verzoekers bijgevolg niet langer aan de afgiftevoorwaarden en kon hun visum door de verwerende partij op grond van artikel 34.2 van de Visumcode ingetrokken worden. Verzoekers waren niet meer in het bezit van een geldig visum. Gelet op het gegeven dat artikel 34.2 van de Visumcode de bestreden beslissing kan schragen, dient de aangevoerde schending van artikel 34.1 van de Visumcode niet onderzocht te worden.

Een eenvormig visum blijft, in geval van afgifte ervan door de bevoegde autoriteit van de lidstaat van afgifte, dus op zijn minst geldig tot het verstrijken van de vastgestelde geldigheidsperiode, tenzij het op grond van artikel 34 van de Visumcode vóór het verstrijken van die periode wordt nietig verklaard of ingetrokken. Ten gevolge van de beslissingen tot intrekking van de visa kort verblijf van de verzoekende partijen, waren verzoekers niet meer in het bezit van een geldig visum. Bijgevolg kon de verwerende partij op grond van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet een beslissing tot terugdrijving ten aanzien van verzoekers nemen.

Verzoekers maken *prima facie* geen schending aannemelijk van de door haar ingeroepen bepalingen en beginselen. Het middel lijkt *prima facie* ongegrond en is bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. Als moeilijk te herstellen ernstig nadeel stellen de verzoekende partijen dat zij niet op het Schengengrondgebied worden toegestaan en dus geen gebruik kunnen maken van een visum dat op wettige wijze werd afgeleverd. Zij houdt ook voor dat hen in de toekomst *de facto* onmogelijk of zeer moeilijk nog een visum zal worden verleend. Ook wijzen zij op het gegeven dat de tweede verzoekende partij zaakvoerder is van een BVBA in België en hun financiële belangen in deze vennootschap.

2.4.2.2. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet op basis van concrete gegevens aantonen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissingen. De verwerende partij laat gelden dat overeenkomstig vaststaande rechtspraak van de Raad van State en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een moreel / financieel nadeel niet kan aanzien worden als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Voorts wijst de verwerende partij op het gegeven dat de belangen in de vennootschap de verzoekende partijen niet gehinderd hebben meerdere malen het Schengengrondgebied te verlaten tussen juni en november 2015, m.n. op 19.07.2015, 30.08.2015 en 28.11.2015, en dit voor meerdere opeenvolgende weken. Bovendien geeft de verwerende partij aan dat het verzoekers vrij staat om een visum lang verblijf (type D) aan te vragen zo zij een verblijf van meer dan 3 maanden beogen. Volgens de inhoud van het verslag van de Federale politie zijn verzoekers dit ook van plan. De verwerende partij concludeert dat de verzoekende partijen langer dan de toegestane verblijfsduur in het Schengengrondgebied verbleven, zodat een eventueel nadeel aan henzelf te wijten is.

2.4.2.3. Het nadeel dat een verzoekende partij inroept om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling te verkrijgen mag niet in hoofdzaak of niet in belangrijke mate aan haar eigen toedoen te wijten zijn. De verzoekende partij mag niet door haar eigen gedragingen zelf aan de basis liggen van de toestand waarin zij zegt verzeild te zijn geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (RvS 8 januari 2003, nr. 114.306).

In casu kan de Raad niet anders dan vaststellen dat lijkt te moeten worden aangenomen dat het eigen gedrag van de verzoekende partijen aan de basis ligt van het nadeel waarop zij zich beroepen, met name het feit dat zij de termijn voor een kort verblijf van hoogstens 90 dagen binnen een periode van 180 dagen hebben overschreden waardoor hen de toegang tot het grondgebied geweigerd wordt en de tweede verzoekende partij haar bvba niet kan uitbaten. Overigens is dit nadeel niet moeilijk te herstellen indien de verzoekende partijen zich op regelmatige wijze opnieuw aanbieden op het grondgebied van het Rijk. De bestreden beslissingen werken immers niet door in de tijd en verhinderen geenszins dat verzoekende partijen in de toekomst, zonder enige beperking – voor zover zij uiteraard voldoen aan de regels die vervat zijn in de verblijfswetgeving –, reizen ondernemen. Artikel 21.9 van de Visumcode bepaalt in dit verband onder meer dat *“een eerdere visumweigering leidt niet automatisch tot weigering van een nieuwe aanvraag. Een nieuwe aanvraag wordt beoordeeld op basis van alle beschikbare informatie.”*

Voorts brengen de verzoekende partijen geen gegeven aan waaruit blijkt dat zij enkel heden bepaalde zakelijke transacties kunnen afsluiten en dat het de tweede verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om op een later tijdstip, voorzien van de documenten die vereist zijn voor de grensoverschrijding, terug te keren. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt net het omgekeerde. Immers, blijkt uit het administratief dossier dat de belangen in de vennootschap verzoekers niet gehinderd hebben om meerdere malen het Schengengrondgebied verlaten tussen maart en juni 2015. Er blijkt bijgevolg niet dat de onderbreking van de voorgehouden reis aanleiding geeft tot enig nadeel dat moeilijk te herstellen is. In dit verband dient er verder ook op gewezen te worden dat verzoekers een visum kort verblijf aangevraagd hebben met het oog op toerisme en niet om zaken in het Schengengrondgebied te voeren.

Een financieel nadeel, waarbij de verzoekende partijen voornamelijk verwijzen naar het gegeven dat de tweede verzoekende partij zaakvoerder is in België, is evenmin te beschouwen als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Indien de bestreden beslissing onwettig zou worden bevonden kunnen de verzoekende partijen immers een schadevergoeding vorderen die een genoegdoening kan vormen voor de aangevoerde schade (*cf.* RvS 21 augustus 2003, nr. 122.271; RvS 27 december 2004, nr. 138.886).

Waar verzoekers ook stellen dat zij ten gevolge van de bestreden beslissingen geen gebruik kunnen maken om op het Schengengrondgebied te verblijf, alhoewel ze in het bezit van geldige visa, wijst de Raad op de bespreking van de middelen. Voormeld nadeel valt samen met de uiteenzetting van de aangevoerde middelen.

Concluderend dient de Raad vast te stellen dat er geen moeilijk te herstellen nadeel wordt aangetoond dat gepaard gaat met de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

De derde cumulatieve voorwaarden inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet vervuld. Deze vaststelling volstaat ook om de ingestelde vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. RYCKASEYS